

*О земле втрачена, явися
бодай у зболеному сні,
і лазурово простелися,
і душу порятуй мені.*

Василь Стус

Того ранку не сонце зійшло,
не яскрава небесна зоря –
то смертельне багаття росло,
то займалась у зраді земля.

Синя Прип'ять, її береги,
луки, ліс і ставки, озерця
прибирались у колір смаги –
приміряли початок кінця.

– Прощавайте, мої рушники,
тепла піч, лави окіл стола!.. –
голосила Марія в шибки...
Божа Матір тікала з села.

– Прощавай, рідний дім, назавжди! –
на стіні хтось залишив слова.
Застиг напис як пам'ять біди,
як набат, що крізь час не вмовка.

Того ранку сто сонць враз зійшло –
вийшли янголи в біль-полини,
притулились крилом об крило –
і синами zostались в огні.

*Лариса Литвин,
учитель Вишнівської ЗОШ
I-III ступенів № 2*